Αγαπητά μέλη,

Νιώθουμε την ανάγκη να επικοινωνήσουμε μαζί σας με ανοιχτή επιστολή, αφού δεν μπορούμε το διάστημα αυτό να βρεθούμε από κοντά στο Σύλλογο, στα τμήματα, στις εκδηλώσεις μας. Ελπίζουμε αυτή η επιστολή να σας βρίσκει όλους υγιείς.Μείναμε με ευθύνη στο σπίτι μας για να δώσουμε χρόνο στην πολιτική ηγεσία να αποκαταστήσει τα σοβαρά κενά στο Δημόσιο Σύστημα Υγείας. Κάθε μέρα, δύο μήνες τώρα, παρακολουθούμε με αγωνία την εξέλιξη της πανδημίας, στην χώρα μας αλλά και παγκόσμια. Η επόμενη μέρα φαντάζει αβέβαιη, αν όχι εφιαλτική. Τα ισχυρά κράτη τσακώνονται για το ποιος θα βγάλει κέρδος απ' αυτό το μακελειό, ενώ οι λαοί πληρώνουν το βαρύ τίμημα των απωλειών.

Μεταξύ των υπολοίπων εκατοντάδες κρούσματα εντοπίστηκαν και σε δομές προσφύγων και μεταναστών. Εκεί όπου οι στοιχειώδεις υποδομές είναι ανύπαρκτες. Εκεί όπου άνθρωποι στοιβάζονται σαν αντικείμενα. Πλησιάζει η μαύρη επέτειος από τα 100 χρόνια της Μικρασιατικής Καταστροφής και στο μυαλό μας δημιουργούνται περίεργοι συνειρμοί. Μας έρχονται εικόνες, μέσα από τις μαρτυρίες των δικών μας ανθρώπων, για το πώς έφτασαν εδώ οι παππούδες μας, πώς πάλεψαν να επιβιώσουν, πώς ήρθαν αντιμέτωποι με την εκμετάλλευση και τον ρατσισμό. Στην αρχή ζούσαν σε σκηνές και μετά σε παραπήγματα. Η αναλογία ατόμων ανά δωμάτιο στα πρώτα προσφυγικά της Καισαριανής, το 1928, ήταν 4 προς 1, ενώ δεν ήταν σπάνιο να συνωστίζονται σε ένα δωμάτιο και μία και δύο οικογένειες. Χιλιάδες πρόσφυγες πέθαιναν λίγο μετά την άφιξή τους στην Ελλάδα εξαιτίας των άθλιων συνθηκών διαβίωσης, της πείνας και των ασθενειών. Σήμερα, σχεδόν έναν αιώνα μετά, η ιστορία επαναλαμβάνεται, και αν την κοιτάξουμε κατάματα θα δούμε ότι οι αιτίες είναι πάντα οι ίδιες. Χιλιάδες πρόσφυγες προσπαθώντας να ξεφύγουν από τον πόλεμο και την εξαθλίωση καταλήγουν στοιβαγμένοι σε «κέντρα φιλοξενίας», αν όχι πνιγμένοι στα νερά του Αιγαίου. Άντρες, γυναίκες και μικρά παιδιά, διαβιούν κατά χιλιάδες σε άθλιες συνθήκες υγιεινής και διαβίωσης, γίνονται έρμαια διακινητών, ΜΚΟ, κυβερνήσεων που τους αξιοποιούν για τα δικά τους συμφέροντα.

Κρατάμε ζωντανή την μνήμη μας, σημαίνει αυτές τις μέρες ας είναι η σκέψη μας σε όλους αυτούς τους ανθρώπους που ζουν στοιβαγμένοι στις δομές. Αλλά και σε όλους αυτούς που δίνουν μάχη για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σε αυτό το διαλυμένο σύστημα υγείας, και κάτω από τις μάσκες κρατούν ανοιχτά τα στόματά τους, ζητώντας τα απαραίτητα για να κάνουν το καθήκον τους προς όφελος της υγείας του λαού μας.Εμείς οι απόγονοι Μικρασιατών ξέρουμε καλά από δυσκολίες αλλά ξέρουμε και πως να τις ξεπερνάμε. Με αισιοδοξία θα ξεπεράσουμε την πανδημία και θα ανταμώσουμε πάλι.  Δίνουμε ραντεβού το επόμενο διάστημα στην οργάνωση δεκάδων εκδηλώσεων για τα 100 χρόνια από τη Μικρασιατική καταστροφή.

Είμαστε παρόντες για όποιον μας χρειάζεται.  Δίνουμε το χέρι σε όποιον σηκώνεται.

Το Δ.Σ.